

Χρήστος Επαμ. Κυργιάκης

Γύρισε στο σπίτι μετά το σχολείο όπως κάθε μεσημέρι. Σε όλη τη διαδρομή ήταν ανήσυχη. Δυο φορές πήγε να τρακάρει. Στο μυαλό της είχαν καρφωθεί εκείνα τα δυο λαμπερά μάτια, εκείνες οι δύο φλογίτσες που τη κοίταξαν απορημένες στο τελευταίο συναπάντημα των βλεμμάτων τους.

«Είστε σίγουρη κυρία ότι βγήκε από το δικό μου στόμα η βρισιά; Είστε σίγουρη ότι η βρισιά απευθυνόταν σε σας;»

Όχι, δεν ήταν σίγουρη, Τώρα δεν ήταν καθόλου σίγουρη, Την ώρα όμως που η Δήμητρα, έτσι τη λένε τη μαθήτριά, της είχε κάνει την ερώτηση δήλωσε σίγουρη εκατό τοις εκατό.

«Είμαι σίγουρη», της είπε, «Άλλωστε δεν είναι η πρώτη φορά. Το ίδιο δεν έκανες και στην ώρα της κυρίας Σταθακοπούλου την προηγούμενη βδομάδα;»

«Ναι και το παραδέχτηκα. Εκείνη όμως δεν παραδέχτηκε ποτέ ότι με είπε άχρηστη. Δεν το φανέρωσε. Το κράτησε μυστικό.»

«Σοβαρά; Και γιατί δεν το ανέφερες κάτω στον διευθυντή;»

«Για ποιο λόγο; Ποιος θα με πίστευε; Εσείς θα με πιστεύατε κυρία;»

.....
«Βλέπετε; Δεν έχετε απάντηση. Όμως σήμερα τη βρισιά δεν την είπα εγώ. Δεν είχα κανένα λόγο και το ξέρετε.»

Η συνέχεια ήταν λίγο πολύ γνωστή και αναμενόμενη. Η Δήμητρα πήρε τα βιβλία της, πήδηξε τα κάγκελα κι έφυγε. Δεν πέρασε από το γραφείο του Διευθυντή. Δεν έβρισκε κανένα νόημα, κανένα λόγο για να κάνει κάτι τέτοιο.

Η κυρία Τσακίρη, η καθηγήτρια, έμεινε στην αίθουσα για να συνεχίσει το μάθημά της.

«Μάθημα»! Μόνο μάθημα δεν ήταν αυτό που ακολούθησε. Κανένας δεν είχε όρεξη να μιλήσει. Ούτε εκείνη, ούτε οι μαθητές της.

Μάταια η κυρία Τσακίρη προσπαθούσε να βρει μια ματιά συμπαράστασης, ένα βλέμμα κατανόησης που να της λέει «Έχεις δίκιο, η Δήμητρα έφταιγε».

Κανένας δεν την κοιτούσε κατάματα. Οι περισσότεροι κοίταζαν τα βιβλία τους. Κάποιοι έστρεψαν το κεφάλι τους αδιάφορα προς το παράθυρο και μια μαθήτριά, ζήτησε, βουρκωμένη, άδεια να βγει έξω επειδή «δεν ένιωθε καλά», όπως είπε.

Η καθηγήτρια, άρχισε να μιλάει ακατάπαυστα κοιτώντας απέναντι στον τοίχο. Ποτέ άλλη φορά δεν ένιωσε τόσο άσχημα.

Το χτύπημα του κουδουνιού ήρθε σαν λύτρωση. Είχε τελειώσει το ωράριό της και θα μπορούσε λίγο να συμμαζέψει το μυαλό και τα συναισθήματά της.

Μπήκε στο γραφείο των καθηγητών χωρίς να μιλήσει σε κανέναν. Ήθελε να κάτσει να σκεφτεί. Τι δεν έκανε σωστά; Τι έφταιξε και δεν μπόρεσε να το διαχειριστεί όπως έκανε όλες τις προηγούμενες φορές;

Κι αυτή η Δήμητρα; Πότε θα μάθει να συγκρατεί το θυμό της; Η ίδια βέβαια δεν μπόρεσε να το κάνει. Πώς να το ζητήσει από τη μαθήτριά;

Δεν πρόλαβε να συγκεντρώσει τη σκέψη της και εμφανίστηκε ο Διευθυντής του σχολείου. Έπρεπε να περάσει τις απουσίες του τμήματός της και να στείλει τα ειδοποιητήρια. Της είπε, επίσης, πως δύο γονείς την περίμεναν για να ρωτήσουν για τα παιδιά τους.

Ο Διευθυντής κατευθύνθηκε βιαστικά προς το γραφείο του. Από πίσω του έτρεξε η κυρία Σταθακοπούλου. Ποιος ξέρει γιατί!

Η Τσακίρη μίλησε για λίγα λεπτά με τους γονείς, πήρε τα πράγματά της και έφυγε βιαστικά από το σχολείο.

«Θα έρθουν στιγμές που θα μετανιώσεις για την επιλογή σου να γίνεις καθηγήτρια. Θα σου φαίνονται όλα βουνό κι εσύ αδύναμη να το ανεβείς. Τότε είναι που πρέπει να παίρνεις δύναμη από το χαμόγελο των μαθητών σου και να νιώθεις ευθύνη για τα όνειρά τους. Να θυμάσαι πως σε θέλουν δίπλα τους κι όχι απέναντί τους. Δεν αναζητούν σε σένα μια ακόμη φίλη, αυτούς τους βρίσκουν στις παρέες τους. Στήριγμα ψάχνουν και παράδειγμα. Παράδειγμα φωτεινό. Δεν θέλουν πολλά λόγια. Τους κουράζουν. Ότι θέλεις να το λες με τις πράξεις σου, με το παράδειγμά σου. Μην κιοτέψεις από τις δυσκολίες. Αυτές να σε τρέφουν και να σε δυναμώνουν»,

ήταν τα λόγια ενός παλιού συναδέλφου. Της τα είχε πει λίγες μέρες πριν μπει για πρώτη φορά στην τάξη.

Είχε κάπως ηρεμήσει όταν έφτασε στην είσοδο της πολυκατοικίας της. Εκεί συνάντησε τη Μερόπη, το «δελτίο ειδήσεων» της πολυκατοικίας.

«Κουρασμένη σας βλέπω κυρία Τσακίρη, αν και γυρίσατε μάλλον νωρίς σήμερα», της είπε η Μερόπη και συνέχισε:

«Σας κάνουν τη ζωή δύσκολη τα παλιόπαιδα. Αλλά τι περιμένεις; Σήμερα η νεολαία ούτε σέβεται ούτε υπολογίζει. Και να πεις ότι σας πληρώνουν και καλά; Τρεις κι εξήντα σας δίνουν. Σάμπως δεν τα ξέρω;»

Η καθηγήτρια την απέφυγε όσο πιο ευγενικά μπορούσε και ανέβηκε στο διαμέρισμά της. Τα λόγια της Μερόπης αντί να της χαλάσουν τη διάθεση πέτυχαν ακριβώς το αντίθετο.

Πέταξε τα πράγματά της στον καναπέ και δεν άφησε ούτε την κόρη της να της πει «καλησπέρα».

«Τελικά το επάγγελμά μας είναι ευλογημένο. Δεν μπορείς να φανταστείς πόση χαρά νιώθω. Είναι τόσα πολλά τα πράγματα που επιβάλλεται να αλλάξουν στα μυαλά των ανθρώπων και κυρίως στα μυαλά τα δικά μας που δεν έχουμε το δικαίωμα να σπαταλάμε ούτε ένα λεπτό σε άσκοπες και δυσάρεστες σκέψεις. Κάθισε παιδί μου να σου πω τι έγινε σήμερα στο σχολείο».

Αναδημοσίευση από το 1ο τεύχος του περιοδικού: [“Σελιδοδέκτης για την εκπαίδευση”](#)